

TRGOVAČKOM SUDU

U SPLITU

Pravna stvar:

Na broj: **St-630/2018**

Stečajni vjerovnik: DARKO TUROPOLJAC iz Zagreba, II. Ferenščica 25,
OIB: 69040231976, kojeg zastupa Luka Duvnjak, odvjetnik iz
Zagreba, Palmotićeve 64a,

ŽALBA STEČAJNOG VJEROVNIKA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu
broj St-630/2018-439 od 11. rujna 2026. godine

I. Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-439 od 11. rujna 2026. godine, zbog bitnih povreda odredaba postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Rješenje se pobija u cijelosti, u granicama pravnog interesa stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca, osobito zbog neodređenog doseg a točke II. izreke i njezine povezanosti s nalogom iz točke I. te zbog neprihvatanja ranije dostavljene ponude za davanje jamčevine.

Točkom I. izreke stečajnom vjerovniku Josipu Šarku naložena je uplata 409.594,14 EUR u roku od 30 dana, dok je točkom II. određeno da će se u slučaju neuplate smatrati da tražbina nije osporena. U točki 20. obrazloženja sud istodobno navodi da ne prihvaća ponudu stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca za izdvajanje novca iz njegove isplate jer on nije osoba koja je tražila odgodu namirenja. Time se izravno otvara pitanje pravnih učinaka njegova vlastitog osporavanja, kao i postupanja po njegovu prijedlogu.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac osporio je predmetnu tražbinu, sudjeluje u parnici radi utvrđivanja osnovanosti osporavanja i ima vlastitu tražbinu prema stečajnoj masi.

Općenita izreka prema kojoj se tražbina više ne bi smatrala osporenom može se upotrijebiti za namirenje razlučne vjerovnice bez uvažavanja njegova osporavanja. Upravo takav učinak žalitelj ovom žalbom pobija.

II. Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu St-630/2018-10 od 14. prosinca 2018., u točki IV. izreke, stečajni vjerovnici Josip Šarko i Darko Turopoljac upućeni su na pokretanje parnice radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine tadašnjeg vjerovnika Petra Pripuza u iznosu od 12.901.271,80 kn. Procesni položaj stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca stoga je posljedica njegova pravodobnog osporavanja evidentiranog sudskom odlukom.

U predmetu P-5/2019 pred Trgovačkim sudom u Splitu oba su stečajna vjerovnika označena kao tužitelji. To izrijekom proizlazi iz uvoda i točke 8. obrazloženja rješenja P-5/2019-39 od 12. kolovoza 2021., u kojoj je navedeno da je rješenjem P-5/2019-32 od 8. siječnja 2021. dopušten ispravak oznake tužitelja. Pobijano rješenje ne utvrđuje da je stečajni vjerovnik Darko Turopoljac od tog osporavanja odustao ili da je ono na drugi način prestalo proizvoditi pravne učinke.

Od toga treba razlikovati predmet P-341/2020 pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, u kojem se odlučuje o zahtjevu za utvrđenje ništetnosti cesija i u kojem stečajni vjerovnik Darko Turopoljac sudjeluje kao tuženik koji je priznao tužbeni zahtjev.

Sud u točki 19. pobijanog rješenja i sam spominje postupke koje su pokrenuli stečajni vjerovnici Josip Šarko i Darko Turopoljac. U sljedećoj točki, međutim, ponudu drugog stečajnog vjerovnika otklanja samo zato što on nije podnio zaseban prijedlog za odgodu. Takvo obrazloženje ne razrješava razliku između osporavatelja tražbine, podnositelja pojedinog prijedloga za odgodu i osobe koja nudi sredstva za osiguranje. Izostanak ponovljenog prijedloga za odgodu ne znači odustanak od već izjavljenog osporavanja.

Eventualna neuplata stečajnog vjerovnika Josipa Šarka ne može se bez posebne pravne osnove izjednačiti s prestankom osporavanja stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca.

Prema članku 200. Zakona o parničnom postupku, svaki je suparničar samostalna stranka. Ni pravilo o jedinstvenim suparničarima iz članka 201. toga Zakona ne dopušta da se propuštanje jednoga naprosto protegne na štetu drugoga. Sud je morao utvrditi kako se ta pravila odnose na konkretno osporavanje, a ne pretpostaviti da nalog upućen jednom stečajnom vjerovniku iscrpljuje prava obojice.

Dokaz: rješenje St-630/2018-10 od 14. prosinca 2018., točke II. i IV. izreke; rješenje P-5/2019-39 od 12. kolovoza 2021., uvod i točka 8. obrazloženja; uvid u spise P-5/2019 i P-341/2020.

III. Pri ocjeni osnovanosti osporavanja nije dopušteno zanemariti priznanje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca, koji je neposredno sudjelovao u jednom od osporenih pravnih poslova.

U odgovoru na tužbu od 14. kolovoza 2020., zaprimljenom kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu 17. kolovoza 2020. u predmetu P-341/2020, stečajni vjerovnik Darko Turopoljac, u svojstvu III. tuženika, nakon uvida u tužbu i priloge izričito navodi da "u potpunosti priznaje tužbeni zahtjev, činjenično i pravno označen u tužbi".

Podneskom od 11. rujna 2020. ponovno je potvrdio da ostaje pri tome odgovoru te da tužbeni zahtjev smatra činjenično i pravno utemeljenim.

Nije, dakle, riječ o naknadno iznesenoj tvrdnji radi odgađanja isplate, nego o procesnom stajalištu koje je izneseno godinama prije odlučivanja o predmetnoj jamčevini.

Priznanje dolazi od osobe koja je u ugovoru o cesiji od 13. rujna 2011., na iznos od 1.571.000,00 kn, označena kao ustupitelj tražbine prema društvu KUMULUS d.o.o., dok je Petar Pripuz označen kao primatelj. Zato se njegovo očitovanje ne može otkloniti kao mišljenje osobe koja nema neposrednih saznanja o spornom odnosu. Sud mora ocijeniti značenje priznanja za vjerojatnost razloga osporavanja, ne prejudicirajući pritom konačan ishod parnice ni učinke priznanja prema ostalim tuženicima.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac u tom se kontekstu poziva i na svoje ranije priznanje dano pred javnim bilježnikom te predlaže neposredan uvid u odgovarajuću javnobilježničku ispravu odnosno izjavu s ovjerenim potpisom, radi utvrđenja njezina točnog sadržaja i dosega. Tu ispravu treba razlikovati od izjave od 23. srpnja 2026., OV-4117/2026, koja se odnosi na ponudu izdvajanja sredstava za jamčevinu.

Ovjera potpisa u smislu članka 77. Zakona o javnom bilježništvu sama po sebi ne potvrđuje istinitost svih navoda u izjavi niti predstavlja odluku o ništetnosti cesije. Jednako tako, priznanje tužbenog zahtjeva jednog tuženika ne može se bez ispitivanja pravila o suparničarstvu poistovjetiti s pravomoćnim rješenjem cijelog spora. Međutim, iz tih ograničenja ne proizlazi da se navedene izjave smiju zanemariti. Potrebno ih je ocijeniti zajedno s osporenim ugovorima i ostalim dokazima, upravo radi odluke o tome postoji li stvarna podloga osporavanja i čija prava zahtijevaju osiguranje do završetka parnice.

Za ovu je žalbu odlučno da sud ne može polaziti od potpunog izostanka stvarne osnove osporavanja, a istodobno izostaviti ocjenu izričitog priznanja jednog od sudionika cesije. Time bi se od osporavatelja zahtijevalo da prije dovršetka parnice već ima pravomoćnu odluku o spornom odnosu kako bi se njegovi razlozi uopće uzeli ozbiljno, iako članak 118. stavak 3. Ovršnog zakona polazi od vjerojatnosti postojanja razloga za osporavanje.

Dokaz: odgovor III. tuženika na tužbu od 14. kolovoza 2020., zaprimljen 17. kolovoza 2020., i podnesak III. tuženika od 11. rujna 2020. u predmetu P-341/2020; ugovor o cesiji od 13. rujna 2011.; uvid u raniju izjavu stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca danu pred javnim bilježnikom, uz pribavu izvornika odnosno ovjerenog prijepisa; uvid u spise P-341/2020 i St-630/2018.

IV. Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac ostaje pri ranije dostavljenoj ponudi i ovjereo izjavi o izdvajanju sredstava iz iznosa namijenjenog njegovu namirenju, u opsegu i pod uvjetima te izjave.

Ponuda je dana radi omogućavanja zakonitog nastavka postupka, a ne kao priznanje da razlučnoj vjerovnici pripada naknada štete ili da su ispunjene pretpostavke za jamčevinu. U ovoj žalbi prvenstveno se osporava upravo postojanje tih pretpostavki.

Ovršni zakon u članku 15. uređuje oblik jamčevine i kao pravilo propisuje davanje gotovog novca. Navedena odredba ne propisuje da novac mora potjecati isključivo s osobnog računa osporavatelja kojemu je upućen poziv. Zato nije dostatno navesti da stečajni vjerovnik Darko Turopoljac nije podnio prijedlog za odgodu, bez ispitivanja može li se novac koji mu pripada, uz njegovu izričitu suglasnost, izdvojiti u sudski polog za istu svrhu.

Pritom treba razlikovati zalaganje same tražbine od izdvajanja stvarno raspoloživog novca koji bi se po zakonitoj diobi isplatio stečajnom vjerovniku Darku Turopoljcu. Sama izjava ne pretvara nenamirenu tražbinu automatski u gotovinski polog. Sud je zato trebao ispitati raspoloživost sredstava, pretpostavke diobe, opseg suglasnosti i način izdvajanja novca bez zadiranja u prava drugih vjerovnika. Odbijanje zbog nepostojanja zasebnog prijedloga za odgodu ne predstavlja odgovor ni na jedno od tih pitanja.

Prema rješenju St-630/2018-68 od 15. ožujka 2021., nakon ustupa dijela tražbine stečajnom vjerovniku Josipu Šarku, stečajnom vjerovniku Darku Turopoljcu utvrđena je tražbina II. višeg isplatnog reda od 1.577.894,55 kn, odnosno 209.422,60 EUR po fiksnom tečaju konverzije. Taj je iznos niži od određene jamčevine, što žalitelj ne prikriva. Međutim, to ne otklanja obvezu suda da odluči o pravnoj dopuštenosti ponuđenog načina osiguranja, niti može nadomjestiti prethodno utvrđenje postoji li uopće osnova za jamčevinu. Ovom žalbom ne preuzima se obveza neograničenog jamstva niti se povećava opseg ranije dane izjave.

Dokaz: ovjerena izjava stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca od 23. srpnja 2026., OV-4117/2026, i podnesak kojim je dostavljena u spis; rješenje St-630/2018-68 od 15. ožujka 2021.; točka 20. obrazloženja pobijanog rješenja.

V. Točkom I. izreke određen je rok od 30 dana, ali nije navedeno od kojeg procesnog trenutka taj rok počinje teći. Nije određeno računa li se od dostave, od učinka dostave objavom na e-Oglasnoj ploči ili od pravomoćnosti. Uputa o pravnom lijeku uređuje dostavu i rok za žalbu, ali ne razjašnjava izrijekom početak i tijek posebnog roka uz koji se vezuje prestanak učinka osporavanja.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac ne zanemaruje opća pravila iz članka 112. i članka 328. stavka 3. Zakona o parničnom postupku, u vezi s člankom 347. toga Zakona. Međutim, ovdje nije riječ samo o roku za ispunjenje novčanog duga, nego o procesnom uvjetu s osobito teškom posljedicom. S obzirom na to da žalba prema članku 19. stavku 3. Stečajnog zakona u pravilu ne odgađa provedbu rješenja, sud je morao jasno odrediti odnos roka, dostave i učinaka svoje odluke. Neodređenost se ne može naknadno tumačiti na štetu sudionika postupka.

Nadalje, izreka ne imenuje razlučnu vjerovnicu čija se moguća šteta osigurava, ne određuje osporeni iznos i njegov odnos prema ukupnoj tražbini, niti navodi na koje se osporavanje odnosi posljedica iz točke II. Posebno nije određeno odnosi li se ta posljedica samo na osporavanje stečajnog vjerovnika Josipa Šarka ili bi njome sud smatrao otklonjenim i osporavanje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca. Kod takve posljedice nije dovoljno općenito navesti da se tražbina smatra neosporenom.

Izreka bi morala jasno odrediti korisnika i predmet osiguranja, osporeni dio tražbine, početak roka, odgodu čije se određivanje uvjetuje te osobu i opseg osporavanja na koje eventualno nepostupanje utječe. Kada je podnesena i ponuda drugog osporavatelja, o njezinu prihvatanju ili odbijanju mora biti odlučeno na način koji omogućuje učinkovitu pravnu zaštitu. Ovdje je ona otklonjena samo u obrazloženju. Nadopunom zahtjeva od 2. rujna 2026. zatražena je i zajednička jamčevina od obaju stečajnih vjerovnika, ali nije razvidno kako je sud o tom zahtjevu odlučio u odnosu na stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca.

Ne tvrdi se da odluka o odgodi mora prethoditi odluci o jamčevini niti da je sam izraz "nalaže se" dovoljan razlog za ukidanje. Prema uputi VTS-a koju pobijano rješenje prenosi, o odgodi se odlučuje nakon davanja jamčevine. Upravo zato izreka mora pokazati da je riječ o određenom procesnom uvjetu, a ne samostalnom dugu ili odluci o već nastaloj šteti.

Moraju biti razaznatljivi postupak i razlog uz koji je potreba za osiguranjem vezana. Zakonski režim pologa ne treba u cijelosti prepisivati, ali ne smije ostati neodređeno što se njime osigurava i u kojem opsegu.

Navedeni nedostaci čine cjelinu zbog koje nije moguće pouzdano ispitati ni provesti pobijano rješenje, osobito u odnosu na prava drugog osporavatelja.

Time je ostvarena bitna povreda odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, u vezi s člankom 381. toga Zakona i člankom 10. Stečajnog zakona. Obrazloženje ne može nadomjestiti izostalu odluku niti proširiti doseg izreke na osobu kojoj nije upućen nalog.

VI. Predmet osporavanja prema rješenju St-630/2018-10 i predmetu P-5/2019 jest nominalni iznos od 12.901.271,80 kn, odnosno 1.712.293,03 EUR. Prvostupanjski sud kao osnovicu uzima cjelokupan iznos od 4.146.119,20 EUR, bez razlaganja sastavnica i bez obrazloženja zbog čega se pravni učinci konkretnog osporavanja protežu upravo na taj ukupni iznos.

Ako sud smatra da se odgoda zbog osporavanja nominalne tražbine odnosi i na kamate ili druge pripatke, mora utvrditi koji su pripatci uključeni, za koje razdoblje i po kojoj osnovi te zašto njihova isplata ovisi o predmetnom osporavanju. Nije dopušteno poistovjetiti iznos iz odluke o upućivanju na parnicu s kasnijim ukupnim obračunom i na takvoj neobrazloženoj pretpostavci odrediti jamčevinu.

Ovaj prigovor ne predstavlja priznanje razlike do 4.146.119,20 EUR, kamata ili drugih zahtjeva razlučne vjerovnice. Njime se ne predlaže ni neka druga visina jamčevine. Ukazuje se na to da sud nije pravilno utvrdio predmet osiguranja, pa nije mogao potpuno ocijeniti ni samu osnovu za njegovo određivanje.

VII. Odredba članka 118. stavka 8. Ovršnog zakona predviđa mogućnost uvjetovanja odgode primjerenom jamčevinom za štetu koju bi osoba čija je tražbina osporena mogla pretrpjeti zbog odgode namirenja. Ona ne propisuje da svako osporavanje ili svaki prijedlog razlučne vjerovnice automatski dovodi do jamčevine. Sud mora utvrditi konkretne okolnosti zbog kojih je dodatno osiguranje potrebno i objasniti vezu između tih okolnosti i određene odgode.

Prije određivanja jamčevine nije nužno dokazati već nastalu štetu kao u parnici radi njezine naknade. To, međutim, ne znači da opća prognoza inflacije sama po sebi dokazuje konkretnu moguću štetu u ovom predmetu. Nije utvrđeno što bi se s namirenjem dogodilo kada bi prestalo samo osporavanje stečajnog vjerovnika Josipa Šarka, dok i dalje postoji osporavanje stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca. Bez tog razgraničenja nije obrazloženo zašto se cjelokupan učinak odgode pripisuje samo jednoj procesnoj radnji i jednoj osobi.

Pobijano rješenje navodi više ranijih ukidanja odluka o namirenju i ponovljenih postupaka. Vrijeme potrebno za otklanjanje nedostataka tih odluka, kao ni

zastoji u povezanim parnicama, ne mogu se bez analize u cijelosti pripisati obijesnom postupanju stečajnih vjerovnika. Oспоравanje je izjavljeno u zakonom predviđenom postupku, a oba su stečajna vjerovnika na parnicu upućena sudskom odlukom. Sama činjenica da razlučnoj vjerovnici takav postupak odgađa namirenje ne dokazuje zlouporabu prava.

Ni rješenje VTS RH Pž-2350/2026-4 ne oslobađa prvostupanjski sud ispitivanja činjenica na kojima počiva naknadno dostavljeni zahtjev. Žalitelj ne zanemaruje uputu da se o jamčevini odluči na temelju obrazloženog zahtjeva. Međutim, ta uputa nije unaprijed utvrdila osnovanost svake kasnije ekonomske tvrdnje niti je dopustila zanemarivanje drugog osporavatelja. Odluka u ponovljenom postupku mora imati vlastite, provjerljive razloge.

Jamčevina pritom nije unaprijed dosuđena naknada štete. Odredba članka 118. stavka 9. Ovršnog zakona zasebno uređuje pretpostavke odgovornosti zbog neutemeljenog osporavanja poduzetog jedino radi nanošenja štete ili smetanja ostvarenju prava. Sud zato ne smije iz samog korištenja prava na osporavanje izvoditi zaključak da stečajni vjerovnici već duguju razlučnoj vjerovnici cjelokupan projicirani gubitak. U konkretnom slučaju traži se odbijanje prijedloga zbog neutvrđene osnove, a ne samo matematičko smanjenje jamčevine.

VIII. Sud u točki 16. obrazloženja polazi od stopa inflacije od 5,0 %, 3,0 % i 2,6 % za 2026., 2027. i 2028. godinu. Poziva se na makroekonomske projekcije HNB-a, ali ne identificira datum i izdanje upotrijebljenog izvješća niti obrazlaže zašto upravo ta projekcija i njezina vremenska osnovica odgovaraju predmetnoj odgodi. Prigovor nije da sud ne smije upotrijebiti ekonomske podatke, nego da na podacima koji nisu jasno određeni ne može zasnovati ovako dalekosežan procesni teret.

Rješenje je doneseno 11. rujna 2026., a u obračun budućeg trogodišnjeg gubitka uključena je cijela kalendarska 2026. godina. Razdoblje 2026.-2028. nije istovjetno trima godinama koje bi tekle od donošenja pobijanog rješenja. Sud nije razgraničio već proteklo i buduće razdoblje niti obrazložio kako uporabljene godišnje stope prikazuju gubitak između konkretnih početnih i završnih datuma. To nije prigovor osnovnom računskom postupku, nego neprikladnosti neobrazloženih vremenskih pretpostavki.

Pozivanje na zakonske rokove u kojima bi sudovi trebali dovršiti postupke ne dokazuje da će predmeti P-5/2019 i P-341/2020 trajati još tri godine. Za takvu bi procjenu trebalo ispitati njihovo stvarno procesno stanje i radnje koje još treba provesti. Činjenica da postupci već dugo traju ne opravdava bez daljnega naplatu cijene još jednog unaprijed pretpostavljenog višegodišnjeg zastoja od osporavatelja.

U obrazloženju su navedena očitovanja stečajnog vjerovnika Josipa Šarka iz srpnja, zatim nadopuna zahtjeva različite vjerovnice od 2. rujna 2026., kojom je zatražena zajednička jamčevina, te sudski model na kojem počiva odluka. Nije razvidno kada je stečajnim vjerovnicima omogućeno izjasniti se o novoj osnovi i izvorima odlučivanja. Predlaže se provjeriti dostavu nadopune i stvarnu mogućnost očitovanja. Ovlašt suda da utvrđuje činjenice po službenoj dužnosti ne isključuje pravo stranaka da o njima raspravljaju. Ako ta mogućnost nije dana,

riječ je o povredi članka 5. i članka 354. stavka 2. točke 6. Zakona o parničnom postupku, uz odgovarajuću primjenu u stečajnom postupku.

IX. Stečajni vjerovnik Josip Šarko podneskom od 10. rujna 2026. predložio je oročenje novčanih sredstava stečajne mase. Zaključkom St-630/2018-441 od 14. rujna 2026. sud je stečajnu upraviteljicu pozvao da se o tome očituje. Pobijana odluka od 11. rujna 2026. ne sadržava ocjenu mogućnosti da postojeća sredstva ostvaruju prinos, iako svoju ekonomsku pretpostavku zasniva na njihovu obezvrjeđenju.

Sam prijedlog oročenja nije već ostvareni prihod niti po samom zakonu zamjenjuje jamčevinu. Ipak, prije određivanja dodatnog osiguranja potrebno je ocijeniti postoje li dopušteni i provedivi načini očuvanja vrijednosti sredstava. Pri tome treba razlikovati prihod koji bi pripao upravo izdvojenom iznosu od prihoda preostale stečajne mase te spriječiti da se isti ekonomski gubitak dvaput uračunava kroz kamate i osiguranje. Sud takvo razgraničenje nije proveo.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac također godinama čeka namirenje vlastite tražbine. Time se ne tvrdi da njegova moguća šteta poništava prava razlučne vjerovnice, nego da sud mora primijeniti dosljedne kriterije zaštite svih sudionika. Ne može se zanemariti gubitak vrijednosti pravomoćno utvrđenih tražbina ostalih vjerovnika, a istodobno njihovim procesnim radnjama bez potpunog obrazloženja pripisati cjelokupnu odgovornost za buduće obezvrjeđenje osporene tražbine.

X. VTS RH je u točki 10. obrazloženja rješenja PŽ-2851/2026-3 od 22. srpnja 2026. izričito naveo da parnice koje se vode o osporenoj tražbini razlučne vjerovnice nisu razlog za prekid stečajnog postupka niti za odgodu namirenja vjerovnika čije su tražbine pravomoćno utvrđene. Za osporenu tražbinu izdvaja se odgovarajući novčani iznos. U točki 13. istog rješenja prvostupanjski je sud upućen ocijeniti pretpostavke za djelomičnu diobu viših isplatnih redova i, ovisno o tome, pozvati stečajnu upraviteljicu na odgovarajući prijedlog.

Navedena odluka sama po sebi nije pojedinačni nalog za isplatu niti ukida svaku mogućnost primjene članka 118. stavka 8. Ovršnog zakona. Ona, međutim, izričito razdvaja spor o jednoj tražbini od namirenja ostalih pravomoćno utvrđenih tražbina. Pitanje jamčevine stoga nije dopušteno pretvoriti u razlog da se cjelokupna raspodjela ponovno odgodi, a status ostalih stečajnih vjerovnika ostavi bez praktičnog učinka.

Ponuda stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca da se iz njegove isplate izdvoji određeni iznos ne predstavlja suglasnost za neograničeno zadržavanje njegove cjelokupne tražbine ili za blokiranje ostatka diobe. Njegova je namjera omogućiti nastavak postupka uz zaštitu osporavanja, a ne odreći se prava na namirenje. Ni općenite najave ponovnog osporavanja već utvrđenih tražbina ne mogu same po sebi izmijeniti postojeće sudske odluke. Sud je dužan postupati prema utvrđenom stanju spisa, a ne prema tvrdnji da je pravomoćna presuda zbog ogluhe samo procesna i zbog toga pravno manje vrijedna.

Dokaz: rješenje VTS RH PŽ-2851/2026-3 od 22. srpnja 2026., osobito točke 7., 10. i 13.; rješenje St-630/2018-68; podnesak od 10. rujna 2026. i zaključak St-630/2018-441 od 14. rujna 2026.; uvid u diobnu dokumentaciju spisa.

XI. Iznos od 409.594,14 EUR ne predstavlja tek tehnički uvjet nastavka postupka. S obzirom na posljedicu iz točke II. izreke, njegova nedostupnost može dovesti do gubitka učinka osporavanja prije nego što se o spornoj tražbini meritorno odluči. Takav teret zahtijeva osobito pažljivo obrazloženje njegove svrhe, nužnosti i dosega, kao i stvarnu ocjenu pravodobno ponuđenog osiguranja.

Sud nije dužan prihvatiti svaku ponudu niti se primjerenost jamčevine određuje isključivo prema imovinskim mogućnostima osporavatelja. Dužan je, međutim, razmotriti odlučne okolnosti i izbjeći da na temelju pogrešno utvrđenog procesnog položaja jednome vjerovniku uskrati raspravljanje, a drugome nametne teret čijim bi se neispunjenjem otklonila prava obojice. **Zahtjev razmjernosti** proizlazi i iz prava na djelotvornu sudsku zaštitu zajamčenog člankom 29. Ustava Republike Hrvatske. Ustavni sud je u odluci U-III-3937/2011 od 14. prosinca 2011., točka 10., naglasio da procesna ograničenja ne smiju povrijediti samu bit prava na sud te moraju biti razmjerna legitimnom cilju.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac stoga traži da drugostupanjski sud, ako utvrđene činjenice to dopuštaju, sam **preinači pobijanu odluku** sukladno članku 380. točki 3. Zakona o parničnom postupku.

Višestruko vraćanje na iste nerazriješene pretpostavke nije prihvatljiv nadomjestak za odluku o zakonskoj osnovi jamčevine. Kada je ukidanje ipak nužno, uputa za ponovni postupak mora obuhvatiti stvarni položaj obaju osporavatelja, opseg tražbine, konkretne pretpostavke osiguranja i odlučivanje o već dostavljenoj ponudi.

XII. Ako bi sud ipak razmatrao isplatu osporene tražbine prije dovršetka parnica, morao bi odlučiti i o osiguranju koje daje razlučna vjerovnica, a ne sav rizik takve isplate prenijeti na osporavatelje i stečajnu masu.

Za takvo postupanje postoji izričita zakonska osnova. Članak 118. stavak 3. Ovršnog zakona, nakon pravila o odgodi namirenja kada su razlozi osporavanja učinjeni vjerojatnima, propisuje: "Iznimno, sud može donošenje rješenja o namirenju i namirenje te osobe uvjetovati davanjem jamčevine." Riječ je o osiguranju povezanom s iznimnim namirenjem osobe čija je tražbina osporena, a ne o jamčevini osporavatelja za štetu zbog odgode iz stavka 8. istoga članka. Prvostupanjski sud ne može ta dva mehanizma poistovjetiti niti zaštitu interesa u ovom predmetu promatrati samo kroz potonju odredbu.

Pobijano rješenje razmatra mogući gubitak kupovne moći razlučne vjerovnice, ali ne razmatra suprotni rizik: da se novac isplati prije odluke o osnovi i prijenosu tražbine, a da se poslije uspjeha osporavatelja više ne može vratiti. Dok su sredstva u pologu, dostupna su za namirenje prema ishodu postupka. Nakon njihove isplate stvarna mogućnost povrata ovisi o imovini primatelja i uspjehu nove naplate. Pravo na naknadnu tužbu nije isto što i osigurana mogućnost naplate po toj tužbi. Ne tvrdi se da razlučna vjerovnica nema imovine ili da će je otuđiti, nego da sud takvu mogućnost povrata nije provjerio niti ju je osigurao.

Stoga stečajni vjerovnik Darko Turopoljac, **podredno** i bez pristanka na prijevremeno namirenje, predlaže da se eventualna primjena iznimke iz članka 118. stavka 3. Ovršnog zakona uvjetuje prethodnim davanjem dostatne jamčevine razlučne vjerovnice Ines Ljubičić.

Osiguranje mora obuhvatiti moguću obvezu povrata onoga što bi joj bilo isplaćeno, u dijelu u kojem bi nakon pravomoćnog razrješenja osporavanja otpala osnova namirenja, zajedno s pripadajućim kamatama i troškovima ostvarivanja povrata. Ako se razmatra isplata cjelokupnog obračuna od 4.146.119,20 EUR, sud mora utvrditi koji je dio toga iznosa doista izložen takvom povratu i za njega odrediti djelotvorno osiguranje. Time se ne priznaje osnovanost navedenog obračuna niti se odustaje od razgraničenja iz poglavlja VI. ove žalbe.

Predlaže se da razlučna vjerovnica za tu svrhu ponudi vlastitu imovinu, uključujući nekretnine, na pravno provediv način. Prema članku 15. Ovršnog zakona jamčevina se u pravilu daje u novcu, a sud može odobriti i bankarsku garanciju te druge ondje propisane oblike. Nekretnina se ne može jednostavno "položiti" kao gotovinski polog. Može, međutim, poslužiti kao osiguranje banci za izdavanje odgovarajuće bankarske garancije. Dodatno, uz potrebne suglasnosti i zasebnu pravnu osnovu, može se razmotriti sporazumno zasnivanje založnog prava na nekretninama radi osiguranja određene ili određive buduće obveze povrata, prema člancima 300. do 306. Ovršnog zakona. Sama ponuda hipoteke ne zamjenjuje jamčevinu iz članka 15. toga Zakona.

Takvo osiguranje ne smije ostati na općenitoj izjavi da razlučna vjerovnica ima nekretnine. Potrebno je identificirati nekretnine prema zemljišnim knjigama, provjeriti vlasništvo, postojeće terete i prvenstveni red te utvrditi njihovu stvarnu neto vrijednost raspoloživu za osiguranje. U slučaju sporazumnog založnog osiguranja moraju biti određeni osigurana tražbina, ovlaštenik prava na povrat, uvjeti dospijeca i provediva suglasnost za naplatu. Ako se povrat duguje stečajnoj masi, osiguranje mora biti uspostavljeno u njezinu korist, a ne bez pravne osnove samo u korist pojedinog vjerovnika. U slučaju bankarske garancije moraju biti provjereni iznos, trajanje i uvjeti naplate, kako osiguranje ne bi isteklo prije nego što pravo na povrat postane ostvarivo.

Predlaže se da sud, prije eventualne odluke o iznimnom namirenju, pozove razlučnu vjerovnicu da u roku od osam dana od uredne dostave poziva dostavi konkretnu ponudu osiguranja i potrebne isprave te omogući osporavateljima i stečajnoj upraviteljici da se o tome izjasne. Sve dok osiguranje ne bude valjano dano i njegova dostatnost utvrđena, ne smije se provesti isplata koju bi sud dopustio upravo pod tim uvjetom.

Nedavanje takvog osiguranja ne bi samo po sebi dokazivalo nepostojanje tražbine razlučne vjerovnice, ali bi značilo da nije ispunjen uvjet za iznimno namirenje oslonjeno na to osiguranje. Obrnuto, sama ponuda osiguranja ne uklanja potrebu za zakonitom odlukom o namirenju niti automatski daje pravo na isplatu. Primarni zahtjev stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca ostaje očuvanje učinaka osporavanja i odbijanje prijedloga za određivanje jamčevine osporavateljima u ovom predmetu. Podredni prijedlog služi zaštiti od rizika eventualne prijevremene isplate, a ne odricanju od postojećih prigovora.

Sud pritom ne može vlastitom ocjenom zamijeniti stvarno osiguranje povrata. Ako unatoč iznesenim prigovorima bude odlučivao o isplati, dužan je u obrazloženoj odluci preuzeti odgovornost za pravne i činjenične pretpostavke takvog postupanja te objasniti kako su zaštićeni stečajna masa i ostali vjerovnici. Time se ne traži da sudac osobno jamči za dug niti se unaprijed utvrđuje bilo čija odgovornost za štetu. Traži se da sud o izričito upozorenom riziku odluči prije

isplate, umjesto da posljedice eventualno neuspjelog povrata bez obrazloženja prepusti vjerovnicima. Sustav u kojem se mogući inflacijski gubitak jedne strane unaprijed osigurava, a mogući gubitak isplaćenog iznosa za drugu stranu ostavlja neocijenjenim, ne predstavlja potpunu primjenu pravila o jamčevini.
Dokaz: odgovor na tužbu od 14. kolovoza 2020. i podnesak od 11. rujna 2020. u predmetu P-341/2020; točke 15. do 20. obrazloženja pobijanog rješenja; uvid u spise P-5/2019 i P-341/2020 te dokumentaciju o pologu i namirenju; bankarska i zemljišnoknjižna dokumentacija koju razlučna vjerovnica treba dostaviti u slučaju podrednog razmatranja osiguranja.

XIII. Slijedom navedenoga, stečajni vjerovnik Darko Turopoljac predlaže Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske da **uvaži ovu žalbu** te u pobijanom opsegu **preinači rješenje** Trgovačkog suda u Splitu St-630/2018-439 od 11. rujna 2026. na način da **odbije prijedlog razlučne vjerovnice Ines Ljubičić** za određivanje jamčevine i ukloni s time povezanu posljedicu iz točke II. izreke.

Zahtjev za preinačenje odnosi se na cjelinu povezanog naloga i posljedice u mjeri u kojoj se njima zadire u osporavanje i pravni položaj stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca.

Podredno, ako nisu ispunjene pretpostavke za preinačenje, predlaže se ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, uz uputu da utvrdi procesni položaj obaju osporavatelja, razgraniči osporenu tražbinu od ukupnog obračuna, omogući očitovanje o odlučnoj podlozi te donese potpunu i određenu odluku. Neovisno o tome, eventualna neuplata stečajnog vjerovnika Josipa Šarka ne smije se bez posebne pravne osnove i odluke uzeti kao prestanak osporavanja stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca.

Pri ponovnom odlučivanju predlaže se posebno ocijeniti priznanje tužbenog zahtjeva stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca i pribaviti odnosno razmotriti raniju izjavu danu pred javnim bilježnikom na koju se poziva, uz razgraničenje od izjave o ponudi jamčevine. O tim dokazima treba dati konkretne razloge u odnosu na vjerojatnost osporavanja, a ne unaprijed zaključiti da osporavanje nema stvarnu osnovu.

Podredno, ako bi prvostupanjski sud prije dovršetka parnica razmatrao iznimno namirenje osporene tražbine razlučne vjerovnice Ines Ljubičić, predlaže se da prije isplate odluči o primjeni članka 118. stavka 3. Ovršnog zakona i namirenje uvjetuje prethodnim davanjem dostatne jamčevine razlučne vjerovnice u zakonom dopuštenom obliku.

U tu svrhu predlaže se pozvati razlučnu vjerovnicu da u roku od osam dana od uredne dostave poziva ponudi konkretno osiguranje, uključujući bankarsku garanciju osiguranu njezinim nekretninama odnosno dodatno sporazumno založno osiguranje uz ispunjenje posebnih pretpostavki iz poglavlja XII. O ponudi treba omogućiti očitovanje zainteresiranih sudionika te utvrditi opseg moguće obveze povrata, ovlaštenika, dostatnost i trajanje osiguranja.

Ovaj podredni prijedlog nije suglasnost za isplatu iznosa od 4.146.119,20 EUR niti priznanje tražbine razlučne vjerovnice.

Budući da se pobijanim rješenjem neposredno odlučuje o jamčevini osporavatelja, a ne o novom prijedlogu za namirenje uz jamčevinu primatelja, predlaže se da prvostupanjski sud o potonjem prijedlogu odluči zasebno ako dođe do razmatranja takve isplate. Tim se prijedlogom ne traži da drugostupanjski sud bez potrebnih utvrđenja prvi put ustanovi založno pravo na neodređenim nekretninama.

Samo za slučaj da sud i nakon takvog ispitivanja utvrdi zakonsku osnovu za osiguranje, stečajni vjerovnik Darko Turopoljac ostaje pri svojoj ranije dostavljenoj ponudi, u granicama dane izjave, te zahtijeva da sud o njoj odluči primjenom pravila o jamčevini i stvarnoj raspoloživosti ponuđenih sredstava.

Ovim se ne priznaje osnovanost određene jamčevine, ne predlaže nova brojčana visina i ne preuzima obveza iznad ranije ponuđenog opsega.

Ako se ocijeni da o prijedlogu stečajnog vjerovnika Darka Turopoljca uopće nije odlučeno izrekom, predlaže se da se ovaj podnesak u tom dijelu podredno smatra i prijedlogom za donošenje dopunskog rješenja, uz odgovarajuću primjenu članaka 339. i 347. Zakona o parničnom postupku. Takvo postupanje ne zamjenjuje žalbenu kontrolu postojećih točaka I. i II. izreke koje se ovom žalbom zasebno pobijaju.

Zbog mogućnosti nastupa posljedice iz točke II. predlaže se hitno otpremiti žalbu i odlučiti o njoj.

Stečajni vjerovnik Darko Turopoljac ne polazi od toga da žalba automatski odgađa provedbu rješenja. Zahtijeva, međutim, da se prije razrješenja dosega izreke ne poduzimaju radnje namirenja zasnovane na neutvrđenoj pretpostavci da je i njegovo osporavanje prestalo zbog propuštanja druge osobe. Istodobno nema razloga za odgađanje onih radnji djelomične diobe koje je dopušteno provoditi neovisno o ovom žalbenom pitanju.

U Zagrebu, 25. rujna 2026.

STEČAJNI VJEROVNIK
p.p.: